

" মৰমৰ সন্তানসকল – দেহ সহিত সকলো নাশ হৈ যাব , সেয়েহে তোমালোকে পুৰণি দুনিয়াৰ বাতৰি শুনাৰ দৰকাৰ নাই , তোমালোক পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰৰ স্মৃতিত থাকা "

প্ৰশ্ন: শ্ৰীমতৰ কাৰণে কোনটো গায়ন আছে? শ্ৰীমতত চলোঁতাসকলৰ লক্ষণবোৰ শুনোৱা।

উত্তৰ: শ্ৰীমতৰ কাৰণে গায়ন আছে - যি থুৱাবা, যি পিন্ধাবা, য'ত বহুৱাবা.... সেয়াই কৰিম। শ্ৰীমতত চলোঁতা সন্তানসকলে পিতাৰ প্ৰতিটো আঙঠা পালন কৰে। তেওঁলোকৰ দ্বাৰা সদায় শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম হয়। তেওঁলোকে কেতিয়াও শ্ৰীমতত নিজৰ মনমত মিহলি নকৰে। তেওঁলোকৰ শুদ্ধ অশুদ্ধৰ বোধ থাকে।

গীত: অ ' বনবাসী , তোমাৰ নামটিয়ে জীয়াই থকাৰ সম্বল (বনবাৰী ৰে)

ওঁম শান্তি। এই গীতটি কাৰ? সন্তানসকলৰ। কিছুমান এনেকুৱাও গীত আছে য'ত পিতাই সন্তানসকলক বুজায় কিন্তু এইটো গীতত সন্তানসকলে কয় যে বাবা, এতিয়াটো আমি বুজি পালোঁ, দুনিয়াই নাজানে যে এয়া মিছা দুনিয়া, মিছা বন্ধন। ইয়াত সকলোৱে দুখী সেইবাবেই ঈশ্বৰক স্মৰণ কৰে। সত্যযুগত ঈশ্বৰ সৈতে মিলিত হোৱাৰ কথাই নাথাকে। ইয়াত দুখ আছে সেয়েহে আত্মাসকলৰ ঈশ্বৰলৈ মনত পৰে কিন্তু ড্ৰামা অনুসৰি পিতাক তেতিয়াহে পায় যেতিয়া পিতা স্বয়ং আহে। বাকী অন্য যি পুৰুষাৰ্থ কৰে সেয়া সকলো ব্যৰ্থ কিয়নো ঈশ্বৰক সৰ্বব্যাপি বুলি মানে, ঈশ্বৰৰ ভুল পথ দেখুৱায়। যদি এনেকৈ কয় যে ঈশ্বৰ আৰু তেওঁৰ ৰচনাৰ আদি, মধ্য, অন্তক আমি নাজানো তেন্তে তেনেকৈ কোৱাটো সঁচা। আগতে ঋষি-মুনি আদিয়ে সঁচা কৈছিল, সেই সময়ত ৰজোগুণী আছিল। সেই সময়ক মিছা দুনিয়া বুলি কোৱা নহ'ব। মিছা দুনিয়া বুলি নৰকক, কলিযুগৰ অন্তক কোৱা হ'ব। সংগমত কোৱা হ'ব – এয়া নৰক, সেয়া স্বৰ্গ। এনেকুৱা নহয় যে দ্বাপৰক নৰক বুলি কোৱা হ'ব। সেই সময়ত তথাপিও বুদ্ধি ৰজোপ্ৰধান হয়। এতিয়া হৈছে তমোপ্ৰধান। গতিকে হেল (নৰক) আৰু হেভেন (স্বৰ্গ) বুলি সংগমতে লিখা হ'ব। আজি হেল কালিলৈ হেভেন হ'ব। এয়াও পিতা আহি বুজায়, দুনিয়াই নাজানে যে এতিয়া কলিযুগৰ অন্তৰ সময়। সকলোৱে নিজৰ নিজৰ হিচাপ-নিকাচ পৰিশোধ কৰি অন্তিমত সত্যোপ্ৰধান হয় আকৌ সত্য, ৰজো, তমোলৈ আহিবই লাগে। যাৰ এটা বা দুটা জন্মৰ পাৰ্ট আছে তেওঁলোকেও সত্য, ৰজো, তমোলৈ আহে। তেওঁলোকৰ পাৰ্টেই ফ্ৰণ্টেকৰ। ইয়াৰ বাবে বোধৰ দৰকাৰ। দুনিয়াত অনেক মতৰ মনুষ্য আছে। সকলোৰে মত একে নহয়। সকলোৰে নিজৰ নিজৰ ধৰ্ম আছে। নিজৰ নিজৰ মত আছে। পিতাৰ অকুপেশ্চন (কৰ্তব্য) বেলেগ। প্ৰত্যেক আত্মাৰ বেলেগ। ধৰ্মও বেলেগ। সেয়েহে তেওঁলোকৰ কাৰণে বুজনিও বেলেগ হোৱা উচিত। নাম, ৰূপ, দেশ, কাল সকলোৰে বেলেগ। দেখিবলৈ পোৱা যায় এওঁ অমুক ধৰ্মৰ। হিন্দু ধৰ্মৰ বুলি সকলোৱে কয় কিন্তু তাতো ভিন ভিন আছে। কোনোবা আৰ্য সমাজৰ, কোনবা সন্ন্যাসী, কোনোবা আকৌ ব্ৰাহ্ম সমাজৰ। সন্ন্যাসী আদি যি আছে সকলোকে হিন্দু ধৰ্মৰ বুলি মানি লয়। আমি লিখো যে আমি ব্ৰাহ্মণ ধৰ্মৰ অথবা দেৱতা ধৰ্মৰ হওঁ তথাপিও তেওঁলোকে হিন্দু ধৰ্মতে লগাই দিয়ে কিয়নো তেওঁলোকৰ ওচৰত অন্য কোনো শাখা নাই। সেয়েহে প্ৰত্যেকৰে ফৰ্ম বেলেগ বেলেগ হ'লে বুজি পোৱা যাব। অন্য কোনো ধৰ্মৰ যদি হয় তেন্তে এই কথাবিলাক মানি নল'ব। তেতিয়া তেওঁলোকক একেলগে বুজাবলৈ অসুবিধা হয়। তেওঁলোকে বুজিব যে এওঁলোকেতো নিজৰ ধৰ্মৰ মহিমা কৰি থাকে। ইয়াত দ্বৈতমত আছে। বুজোৱা সন্তানসকলো ক্ৰমানুসৰি হয়। সকলোৱেতো একে সমান নহয়। সেয়েহে মহাৰথীসকলক মাতি অনা হয়।

বাবাই বুজাইছে - মোক স্মৰণ কৰা, মোৰ শ্ৰীমতত চলা। ইয়াত প্ৰেৰণা আদিৰ কোনো কথা নাই। যদি প্ৰেৰণাৰ দ্বাৰাই কাম হৈ যায় তেন্তে পিতা অহাৰ কোনো প্ৰয়োজনই নাই। শিৱবাবাতো ইয়াত আছে। তেন্তে তেওঁক প্ৰেৰণাৰ কি প্ৰয়োজন। এয়াতো পিতাৰ মতত চলিব লাগে। প্ৰেৰণাৰ কথা নাই। কোনো কোনো বাৰ্তাবাহকে বাৰ্তা লৈ আহে, তাতো বহুত মিহলি হৈ যায়। বাৰ্তাবাহকতো সকলো একে নহয়। মায়াই বহুত হস্তক্ষেপ কৰে। বেলেগ বাৰ্তাবাহকৰ লগত সত্য নিৰূপণ কৰিবলগীয়া হয়। কোনোৱেতো কৈ দিয়ে, মোৰ শৰীৰত বাবা আহে, মম্মা আহে তাৰ পিছত পৃথকে নিজৰ চেণ্টাৰ খুলি বহি যায়। মায়াৰ প্ৰৱেশ হৈ যায়। এয়া অতি বুজিবলগীয়া কথা। সন্তানসকল বহুত বুদ্ধিমান হ'ব লাগে। যিসকল সেৱাধাৰী সন্তান হয়, তেওঁলোকেহে এই কথাবোৰ বুজিব পাৰে। যিয়ে শ্ৰীমতত নচলে তেওঁলোকে এই কথাবোৰ বুজি নাপাব। শ্ৰীমতৰ বাবে গায়ন আছে যে আপুনি যি থুৱাব, যি পিন্ধাব, য'ত বহুৱাব সেয়াই কৰিম। এনেকৈ কোনোৱে পিতাৰ মতত চলে, কোনোৱে আকৌ বেলেগৰ মতৰ প্ৰভাৱত আহি যায়। কোনো বস্তু নাপালে, কোনো কথা পচন্দ নহ'লে তৎক্ষণাত নাৰাজ হৈ পৰে। সকলোৱে জানো একে সমান সুসন্তান হ'ব পাৰে! দুনিয়াত বহুত ভিন্ন ভিন্ন মতৰ লোক আছে।

অজামিলৰ নিচিনা পাপী আত্মা, গণিকাও বহুত আছে।

এয়াও বুজাব লাগে যে ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপী বুলি কোৱাটো ভুল। সৰ্বব্যাপীতো 5 বিকাৰহে সেইবাবে পিতাই কয় - এয়া হ'ল আসুৰী দুনিয়া। সত্যযুগত 5 বিকাৰ নাথাকে। এনেকৈ কয় যে শাস্ত্ৰত এইটো কথা এনেকৈ আছে। কিন্তু শাস্ত্ৰতো সকলো মনুষ্যই লিখিছে। তেন্তে মনুষ্য উচ্চ হ'ল নে শাস্ত্ৰ? নিশ্চয় শুনাওঁতাজন উচ্চ নহ'ব জানো। লিখোতা হৈছে মনুষ্য। ব্যাসে লিখিছিল তেৱোঁ মনুষ্যই আছিল নহয় জানো। এয়াতো নিৰাকাৰ পিতাই বুজায়। ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকসকল আহি যি শুনাতে, সেয়াই পিছত শাস্ত্ৰ হৈ যায়। যেনেকৈ গুৰুনানকে শুনাতে, পিছত গ্ৰন্থ হৈ গ'ল। যিয়ে শুনাতে তেওঁৰ নাম হৈ গ'ল। গুৰুনানকেও তেওঁৰ মহিমা গাইছে - সকলোৰে পিতা সেই এজনেই। পিতাই কয় - গৈ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰা। এয়া বেহদৰ পিতাই কয়, মোক পঠিয়াবলৈতো কোনো নাই। শিৱ বাবাই নিজে বহি বুজায় তেওঁলোক হৈছে বাৰ্তা লৈ আনোতা, মোক পঠাওতা কোনো নাই। মোক বাৰ্তাবাহক বা পয়গম্বৰ বুলি নকয়। মইতো আহো সন্তানসকলক সুখ-শান্তি দিবলৈ। মোক কোনেও কোৱা নাই, মই নিজেই মালিক হওঁ। মালিককো মানোতা থাকে, কিন্তু তেওঁলোকক সুধিব লাগে যে তোমালোকে মালিকৰ অৰ্থ বুজি পাইছানে। তেওঁ মালিক হয়, আমি তেওঁৰ সন্তান গতিকে নিশ্চয় উত্তৰাধিকাৰ পোৱা উচিত। সন্তানসকলে কয় - আমাৰ বাবা। তেন্তে তোমালোক পিতাৰ ধনৰ গৰাকী হোৱা। “মোৰ বাবা” বুলি সন্তানসকলেই ক'ব। মোৰ বাবা যেতিয়া বাবাৰ ধনো মোৰ। এতিয়া আমি কি বুলি কওঁ? আমাৰ শিৱ বাবা। পিতাইও ক'ব এয়া মোৰ সন্তান। পিতাৰ পৰা সন্তানসকলে উত্তৰাধিকাৰ পায়। পিতাৰ ওচৰত সম্পত্তি থাকে। বেহদৰ পিতা হৈছেই স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। ভাৰতবাসীয়েও সম্পত্তি কাৰ পৰা পায়? শিৱবাবাৰ পৰা। শিৱ জয়ন্তীও পালন কৰে। শিৱ জয়ন্তীৰ পিছত হ'ব কৃষ্ণ জয়ন্তী, তাৰপিছত ৰামজয়ন্তী। মন্মা-বাবাৰ জয়ন্তী বা জগদম্বাৰ জয়ন্তী বুলি কোনেও নকয়। শিৱ জয়ন্তীৰ পিছত ৰাধা-কৃষ্ণৰ জয়ন্তী, তাৰ পিছত ৰাম-সীতাৰ জয়ন্তী।

যেতিয়া শিৱবাবা আহে তেতিয়া শূদ্ৰ ৰাজ্যৰ বিনাশ হয়। এই ৰহস্যও কোনেও নুবুজে। পিতাই বহি বুজায়। তেওঁ নিশ্চয় আহে। পিতাক কিয় আহান কৰে? শ্ৰী কৃষ্ণপুৰী স্থাপনা কৰিবলৈ। তোমালোকে জানা শিৱ জয়ন্তী যথামথ হয়। শিৱবাবাই জ্ঞান দি আছে। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। শিৱ জয়ন্তী হৈছে ডাঙৰৰো ডাঙৰ জয়ন্তী। তাৰ পিছত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শংকৰ। এতিয়া প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো মনুষ্য সৃষ্টিত আছে। আকৌ ৰচনাত মুখ্য হ'ল লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। গতিকে শিৱ হ'ল মাতা-পিতা, পিছত মাতা-পিতা, ব্ৰহ্মা আৰু জগদম্বাও আহি যায়। এয়া বুজিবলগীয়া আৰু ধাৰণা কৰিবলগীয়া কথা। প্ৰথমতে বুজাব লাগে - পিতা পৰামপিতা পৰমাত্মা আহে পতিতক পাৱন কৰিবলৈ। তেওঁ যদি নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম হয় তেন্তে তেওঁৰ জয়ন্তী কেনেকৈ হ'ব পাৰে। গডক ফাদাৰ বুলি কোৱা হয়। পিতাকতো সকলোৰে মানে। আত্মা আৰু পৰমাত্মা নিৰাকাৰ হয়েই। আত্মাই সাকাৰ শৰীৰ পায়, এয়া অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। যিয়ে কোনো শাস্ত্ৰ আদি পঢ়া নাই তেওঁৰ বাবে আৰু সহজ। আত্মাসকলৰ পিতা সেই পৰমপিতা পৰমাত্মা হৈছে স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰোঁতা। স্বৰ্গত হয় ৰাজত্ব, সেয়েহে নিশ্চয় তেওঁ সংগমত আহিব লাগে। সত্যযুগতটো আহিব নোৱাৰে। সেই প্ৰালক, 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ সংগমতে পোৱা যায়। এই সংগম যুগ হ'ল ব্ৰাহ্মণৰ। ব্ৰাহ্মণ হৈছে টিকনি (উচ্চ), তাৰ পিছত দেৱতাসকলৰ যুগ। প্ৰতিটো যুগ 1250 বছৰৰ। এতিয়া 3 টা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হয় - ব্ৰাহ্মণ, দেৱতা, ক্ষত্ৰিয় কিয়নো আকৌ আধা কল্পলৈ কোনো ধৰ্ম নাথাকে। সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী পূজ্য আছিল আকৌ পূজাৰী হৈ যায়। সেই ব্ৰাহ্মণসকলতো ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰৰ হয়।

এতিয়া তোমালোকে ভাল কৰ্ম কৰি আছা যাৰ বাবে আকৌ সত্যযুগত প্ৰালক পাবাগৈ। পিতাই ভাল কৰ্ম শিকায়। তোমালোকে জানা আমি শ্ৰীমতত যেনেকুৱা কৰ্ম কৰিম, আনকো নিজৰ সমান কৰি তুলিম, তেতিয়া তাৰ প্ৰালক পাম। এতিয়া গোটেই ৰাজধানী স্থাপনা হ'ব। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ ৰাজধানী থাকে। এয়া হ'ল প্ৰজাৰ প্ৰজাৰ ওপৰত ৰাজ্য। পঞ্চায়তী ৰাজ্য হয়, অনেক দল আছে। নহ'লে 5 সদস্যহে হৈ থাকে। ইয়াত অনেক দল আছে। যি আজি আছে কাইলৈ নাথাকিব। আজি মিনিষ্টাৰ হৈছে, কালিলৈ অপসাৰণ কৰি দিয়ে। এগ্ৰিমেণ্ট কৰি আকৌ কেঞ্চেল কৰি দিয়ে। এয়া হৈছে অলপ সময়ৰ ক্ষণভংগৰ ৰাজ্য। কাকো অপসাৰণ কৰিবলৈ পলম নকৰে। কিমান ডাঙৰ দুনিয়া। বাতৰি কাকতৰ পৰা কিবা নহয় কিবা গম পোৱা যায়। ইমানবিলাক বাতৰি কাকততো কোনেও পঢ়িব নোৱাৰে। আমাক এই দুনিয়াৰ সংবাদৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। এইটো জানে যে দেহ সহিত এই দুনিয়া সকলো নাশ হৈ যাব। বাবাই কয় - মাত্ৰ মোক স্মৰণ কৰা, তেতিয়া তোমালোক মোৰ ওচৰলৈ আহি যাব। মৃত্যুৰ পিছত সকলো সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। শৰীৰ ত্যাগ কৰি আকৌ আত্মা ভ্ৰমিও ফুৰে। সেই সময়তো হিচাপ-নিকাচ ভোগ কৰিব পাৰে। সকলো সাক্ষাৎকাৰ হয়। ভিতৰতে সাক্ষাৎকাৰ কৰে, ভূগিবলগীয়া ভোগ কৰে, বহুত অনুতাপ কৰে যে কি কাৰণে এনে কৰিলো। পশ্চাত্তাপ হয়। কোনো

জেইল ব্লাড থাকে, তেওঁলোকে কয় - কাৰাগাৰত খাবলৈতো পোৱা যাব। অৰ্থাৎ খোৱাটোৱে মুখ্য, সন্মানৰ কথা চিন্তা নকৰে। তোমালোকৰ একো অসুবিধা নাই। পিতা আছে যেতিয়া পিতাৰ শ্রীমতত চলিব লাগে। এনেকুৱাও নহয় যে কাৰোবাক দুখ দিবা। তেওঁতো হৈছেই সুখ দাতা। আঙুকাৰী সন্তানেতো ক'ব - পিতা আপুনি যি ডাইৰেক্টচন দিব। তোমাৰ লগতে বহিম... এয়া শিৱবাবাৰ কাৰণে গোৱা হৈছে। ভাগীৰথ অথবা নন্দিগনো প্ৰখ্যাত হয়। লিখা আছে নহয় যে মাতাসকলৰ শিৰৰ ওপৰত কলহ ৰাখিলে। গতিকে তেওঁলোকে আকৌ গৰু দেখুৱাই দিছে। কি কি কথা ৰচি দিয়ে। এই দুনিয়াত কোনো এভাৰহেল্ডী (চিৰ স্বাস্থ্যৱান) হ'ব নোৱাৰে। অনেক প্ৰকাৰৰ ৰোগ আছে। তাত কোনো ৰোগ নাই। তাত কেতিয়াও অকাল মৃত্যু নহয়। সময়মতে সাক্ষাৎকাৰ হয়। বৃদ্ধ সকলতো আনন্দিত হয়। যেতিয়া বৃদ্ধ হয় বহুত আনন্দেৰে শৰীৰ ত্যাগ কৰে। সাক্ষাৎকাৰ হয় যে আমি গৈ আকৌ শিশু হ'মগৈ। এতিয়া তোমালোক ডেকা সকলোৰো ইমান আনন্দ যে শৰীৰ ত্যাগ কৰি ৰাজকুমাৰ হ'মগৈ। শিশু হওক বা ডেকা হওক মৰিবতো সকলোৱে লাগিব নহয় জানো। গতিকে সকলোৰে এইটো নিচা থাকিব লাগে যে আমি গৈ ৰাজকুমাৰ হ'মগৈ। নিশ্চয় যেতিয়া চাৰ্ভিছ কৰিবা তেতিয়াহে হ'বগৈ। আনন্দিত হ'ব লাগে - আমি এতিয়া পুৰণা শৰীৰ ত্যাগ কৰি বাবাৰ ওচৰলৈ যাম, বাবাই আকৌ আমাক স্বৰ্গলৈ পঠিয়াই দিব। চাৰ্ভিছ কৰিব লাগে। সন্তানসকলে গীত শুনিলে। বংশী বজোৱা কৃষ্ণতো নাই। মূৰুলীতো বহুতৰ ওচৰত থাকে। বহুত ভালকৈ বজায়। ইয়াত মূৰুলীৰ কথা নাই। তোমালোকেতো কোৱা শ্রীমত এজন পিতাই দিয়ে। শ্রীকৃষ্ণৰতো এই জ্ঞান নাছিলেই। এই সহজ ৰাজযোগ আৰু জ্ঞান তেওঁৰ নাছিলেই। তেওঁ ৰাজযোগ শিকোৱা নাই। তেওঁতো ৰাজযোগ শিকিছিল পিতাৰ পৰা। কিমান ডাঙৰ কথা। যেতিয়ালৈকে কোনোৱে সন্তান নহয় তেতিয়ালৈকে বুজিব নোৱাৰে আৰু ইয়াত আকৌ শ্রীমতত চলাৰ কথা। নিজৰ মতত চলিলে জানো উচ্চ পদ পাব! পিতাক যিয়ে জানে তেওঁ পিতাৰ পৰিচয় আনকো দিব। পিতা আৰু ৰচনাৰ পৰিচয় দিব লাগে। কাৰোবাক পিতাৰ পৰিচয় নিদিয়া মানে নিজেও নাজানে। যদি নিজৰ সেই নিচাআছে তেন্তে আনকো নিচা লগাব লাগে। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) শ্রীমত অনুসৰি সদায় শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰিব লাগে। অন্যৰ মতৰ প্ৰভাৱত আহিব নালাগে। সুসন্তান হৈ প্ৰতিটো আঙুতা পালন কৰিব লাগে। যি কথা বুজি নোপোৱা সেয়া নিশ্চয় ভেৰিফাই (সত্যাসত্য নিৰূপণ) কৰাব লাগে।

(2) সদায় এইটো নিচা বা আনন্দত থাকিব লাগে যে আমি এই পুৰণা শৰীৰ এৰি ৰাজকুমাৰ হ'মগৈ। নিচাত থাকি ঈশ্বৰীয় সেৱা কৰিব লাগে।

বৰদান: সদায় নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ মৰ্যাদাত থাকি দুখ - অশান্তিক সমাপ্ত কৰোঁতা মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হোৱা
সদায় যাতে এইটো বৰদান স্মৃতিত থাকে যে আমি নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ মৰ্যাদাত থাকোঁতা আনৰো দুখ-অশান্তি সমাপ্ত কৰোঁতা মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হওঁ। দুৰ্বল নহওঁ। শ্ৰেষ্ঠ মৰ্যাদাৰ আসনত অধিষ্ঠিত হওঁ। যিয়ে অকাল আসনত, পিতাৰ অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত শ্ৰেষ্ঠ মৰ্যাদাত থাকে তেওঁলোক সপোনতো কেতিয়াও দুখী-অশান্ত হ'ব নোৱাৰে। কোনোবাই যিমানেই দুখ-অশান্তি নিদিয়ক কিন্তু নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ মৰ্যাদাতে থাকে।

স্লোগান: সদায় নিজৰ স্বমানত থাকা তেতিয়া সকলোৰে মান প্ৰাপ্ত কৰি থাকিবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!